

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 504/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Lukášom Szabóom, advokátska kancelária, Košická 56, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a „uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2015 vedeným pod č.k.: 6 Cdo 226/2014, 6 Co 4/2014, Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011 a Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a „uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2015 vedeným pod č.k.: 6 Cdo 226/2014, 6 Co 4/2014, Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011 a Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že je účastníkom konania proti žalovanému Daňovému úradu Bratislava IV „o uloženie zákazu žalovanému vyrubiť daňovému subjektu [REDAKOVANÉ] daň a iné“ vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 368/2008 (ďalej len „konanie“). Sťažovateľ uvádza, že „Krajský súd v Bratislave uznesením z 13. februára 2014 sp. zn. 9 Co 274/2011 vydaným v rámci odvolacieho konania vedeného na základe odvolania žalobcu (sťažovateľa, pozn.) proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV z 20. mája 2011 č. k. 12 C 368/2008-102, nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov“. Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 274/2011 z 13. februára 2014 podal sťažovateľ odvolanie, ktorým namietal, že „Krajský súd v poučení nesprávne uviedol, že proti jeho uzneseniu odvolanie nie je prípustné“. Ďalej sťažovateľ v odvolaní namietal porušenie princípu dvojinstančnosti súdneho konania, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav, na základe ktorého krajský súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. februára 2014 Sp. Zn. 9 Co 274/2011 na odvolanie žalobcu potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV z 20. mája 2011 č. k. 12 C 368/2008-1029, ktorým okresný súd zastavil konanie... z dôvodu, že žalobca, napriek riadne doručenej výzve na zaplatenie súdneho poplatku... súdny poplatok neuhradil“.

Sťažovateľ proti označenému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 9 Co 274/2011 z 28. februára 2014 podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 226/2014 z 27. októbra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) tak, že ho údajne ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že „postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. k. 9 Co 274/2011 mu bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že

- Pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov nevyčkal Krajský súd v Bratislave na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 SP 70/2012
- Krajský súd v Bratislave rozhodol o potvrdení uznesenia Okresného súdu Bratislava IV o zastavení konania 3 dni po právoplatnosti uznesenia 9 Co 274/2011 z 13.02.2014 bez toho, aby žalobcovi umožnil (čo i len eventuálne) zaplatiť súdny poplatok, čím de facto vylúčil možnosť pokračovania predmetného konania zaplatením súdneho poplatku po uplynutí lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV o zastavení konania...“.

Sťažovateľ okrem splnomocnenia k svojej sťažnosti nepripojil žiadne dôkazy.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], garantované ustanovením čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, Ústavy Slovenskej republiky, a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č.3, 5 a 8, Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2015 vedeným pod č.k.: 6 Cdo 226/2014, 6 Co 4/2014, Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011 a Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2014 vedeným pod č.k.: 9 Co 274/2011 boli porušené.

2. Ústavný súd zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.10.2015 vedené pod č.k.: 6 Cdo 226/2014, 6 Co 4/2014, Uznesenie Krajského súdu

v Bratislave zo dňa 13.02.2014 vedené pod č.k. 9 Co 274/2011 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.02.2014 vedené pod č.k.: 9 Co 274/2011 a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave sú spoločne a nerozdielne povinní uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške celkom 303,16 EUR (v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z.z., o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb; 2 úkony právnej služby: 1. prevzatie, príprava, prvá porada s klientom, 2. Ústavná sťažnosť, písomné podanie; á 143 EUR; paušál á 8,58 EUR. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že rozsah sťažovateľom udeleného splnomocnenia advokátovi na konanie pred ústavným súdom nezodpovedá rozsahu petitu sťažnosti, pretože sťažovateľ splnomocnil advokáta na zastupovanie „*vo veci spísania a podania ústavnej sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spôsobené postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 226/2014 a sp. zn. 6 Co 4/2014 zo dňa 27.10.2015, ako aj na všetky s tým súvisiace úkony*“, pričom sťažovateľ v petite svojej sťažnosti namieta aj porušenie iného základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to nielen postupom, ale aj napadnutým

5

uznesením najvyššieho súdu, ako aj ďalšími označenými uzneseniami krajského súdu uvedenými v petite.

Ďalším nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že k nej neboli okrem už nedostatočne formulovaného splnomocnenia pripojené žiadne dôkazy. Skutkové tvrdenia sťažovateľa o odňatí možnosti konať a o nedostatočnom, arbitrárnom odôvodnení označených napadnutých uznesení všeobecných súdov, nie sú podložené relevantnými dôkazmi, hoci sťažovateľ sa ne v sťažnosti odvoláva (napr. rozhodnutie Centra právnej pomoci, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 4 Sp 70/2012 a pod.). K sťažnosti ďalej neboli v rozpore so znením § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde pripojené ani kópie právoplatných rozhodnutí, ktoré sťažovateľ v sťažnosti napáda. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nejde o opomenutie, ktoré by spočívalo v nepripojení kópií napadaných rozhodnutí všeobecných súdov k sťažnosti, pretože v odôvodnení sťažnosti sťažovateľ poukazuje na to, že dôkazy, ako aj napadnuté rozhodnutia sú v označených spisoch všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Navyše, uvedené nedostatky sťažnosti neumožňujú ústavnému súdu ani náležite preskúmať pravdivosť tvrdení sťažovateľa, z ktorých sťažovateľ vyvodzuje porušenie svojich označených práv, a vyhodnotiť, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce akceptovateľné splnomocnenie v rozsahu petitu sťažnosti, ako aj kópie označených napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a relevantné dôkazy, z ktorých sťažovateľ vyvodzuje porušenie svojich označených práv, čo podľa názoru ústavného súdu spôsobuje taký rozsah nedostatkov, že ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa jeho sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal už ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (návrh na zrušenie označených rozhodnutí všeobecných súdov a návrh na priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016